

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: TIL OTTO HASLUNDS BILLEDER AF HESTENS LIV.

Citation: Kaalund, H. V.: "TIL OTTO HASLUNDS BILLEDER AF HESTENS LIV.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 396. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund01-shoot-workid94717.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

TIL OTTO HASLUNDS BILLEDER AF HESTENS LIV. (I "Ude og Hjemme" Januar 1879).

Gav Du paa Livet Agt
ej blot i Selskabssale;
kan i sin simple Dragt
det til dit Hjerte tale,

da giv Dig Tid og se
i Ro paa dette Billed. -
Spørg ej om dets Idé:
"Hvad Kunstneren har villet?"

397

Ak! Verden er saa klog,
den kritisk Alt vil fatte,
selv Hjertets stille Sprog
og Aandens bedste Skatte.

Nej, giv Dig ærlig hen,
og husk: Jo mér Du yder,
jo mér faar Du igjen.
- Det gjælder Alt, vi nyder!

Til fulde Aandedrag
behøves sunde Lunger.
Vor Mad har ingen Smag,
naar vi har ingen Hunger.

Hvad her et dybt Gemyt
med Mesterhaand har givet,
det er slet intet Nyt,
kun lidt fra Dyrelivet.

Betragt hver enkelt Felt
som Akt af en Tragedie.
- Hvem der er Stykkets Helt,
det sér Du i den tredie.

- Men hvorfor have Hast!
tidsnok tilsidst at gyse,
398 - et flygtigt Øjekast -
saa nyde vi det Lyse:

Ja her er Solskinsglans
i denne første Scene!
Man hører Myggens Dans
og Sang fra grønne Grene.

Et Føl er kommen nys
med Moderen fra Engen
og faar et Velkomstkys
af Vennen: Bondedrengen,

Han kan det næppe naa -
det vender sig en Smule,
mens Hoppen hviler paa
dets Ryg sin bløde Mule.

Se, hvor han staar paa Taa
for ret for det at kjæle!

- Sligt kan hvert Barn forstaa
og alle gode Sjæle.

- Men snart faar Føllet Sko,
og Hesten den maa slide,
og der er dem, som tro,
den skabtes for at lide.

399

I Møllen gaar den rundt,
og Bidslet skjærer Munden,
- bestandig rundt og rundt -
naar kommer Hvilestunden?

Den kommer, ganske vist!
Dø skal jo selv de Bedste.
Men Døden er saa trist,
saa haabløs sort for Heste.

Vi Andre har et Maal,
en Trøst, et Haab i Nøden,
og selv fra Martyrbaal
har Øjne lyst i Døden.

Men hvad har Hesten vel?
Den kan ej tro og haabe.
Man slider den ihjel -
til hvem skal den vel raabe!

Det synes mig lidt haardt,
det ryster mig en Smule,
at se den kjøres bort
som Aadsel til en Kule.

Det er et Sørgepil,
opført saa langt tilbage,
400 som Skabningen var til,
fra Verdens første Dage.

Mon det skal føres op
til Verdens sidste Tider,
indtil der siges Stop
og Ingen mere lider?